

liberal ungdom

#2017:2

Tema: Drömmar

Ledare:

Det finns två typer av människor. De som drömmer och de uppfyller sina drömmar. I Dalsland där jag kommer ifrån finns en vandrings sägen om en bonde som kallades Åke från Åmål. Han var född och uppvuxen på jordbruket och hans liv präglades av tidiga morgnar av att mjölka kossor och sena nätter av att läsa böcker om äventyr på andra sidan Atlanten. Han fångades av tanken om ett annat liv och såg det som sin livsuppgift att finna rikedom för sig och sin framtida familj. De pengar han hade tjänat ihop investerades i en enkelbiljett till Amerika. Väl på plats tog hans lycka slut. Han slet ont i Pennsylvanias gruvor och dog hastigt i lungsot några år senare.

Sensmoralen sägs vara att man har de bra där man är och att man inte ska tro för mycket om sig själv. Denna tolkning har jag dock aldrig förstått mig på. Varför ska denna jantelag begränsa människor till vad man är och hindra en från vad man kan bli? Jag ser Åke som en driven människa som förkroppsligar vad den amerikanska drömmen innebär. Det var sådana som han som var med och byggde världens mäktigaste land. Han må inte ha lyckas med vad han drömde om, men han försökte skapa något större än vad föddes till. Sörj därför inte att alla dina drömmar inte gick i uppfyllelse, för den som aldrig uppfyller drömmar är den som aldrig drömt.

”Alla våra drömmar kan uppfyllas om vi har modet att uppfylla dem” – Walt Disney

Anders Viking Pettersson
Redaktör

INNEHÅLL

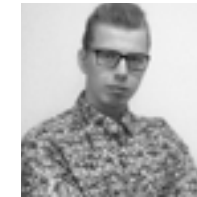
TEMA: DRÖMMAR

- 4. Hänt i LUF-landet
- 10. Hur når Nördarnas riksförbundet den "vanlige" ungdomen?
- 12. Drömmen som gick i kras
- 20. Hur vi uppnår våra drömmar
- 22. Drömmen om fri migration
- 24. Krönika av Joar Forssell
- 26. Finland 100 år

liberal ungdom

Redaktion och produktion

Kontakta redaktionen på mav.pettersson@gmail.com

Anders Viking Pettersson
Redaktör

Emma Örtlund
Illustratör

Maria Bark
Illustratör

Saga Bowallius
Skribent

Clara Eklöf
Skribent

Hannes Rudsäter
Skribent

Ansvarig utgivare
Thea Andersson

Grafisk form
August Ekman Öhrn

Layout och redigering
Lilja Romanevitch

Tryck
Danagård Litho

Omslag
Emma Örtlund (framsida)
Freddy Karlsson (baksida)

alla bilder licensierade under Creative commons
och finns via Flickr om inte annat är angivet

Liberal ungdom ges ut av Liberala ungdomsförbundet och utkommer fyra gånger om året.

LUF är Liberalernas ungdomsförbund, och verkar för individuella rättigheter, marknadsekonomi och global frihet. Bli medlem på luf.se.

KONGRESSEN

Den 8 till 12 augusti samlades ombud och deltagare från hela landet på förbundskongress i Borås. Politiken som diskuteras under dessa tre dagar är den politik som LUF går till valrörelse på 2018.

NY LOGGA!

Den nya logotypen är anpassad för att i högre utsträckning företräda oss som förbund och vår attityd. Pratabbblan symboliserar vår inställning till ideologi, samtal och diskussion. Till skillnad från ett utropstecken, som kan verka gapigt eller skrämigt, markerar den nya logotypen balans med skärpa.

”Loggan är skarp och tydlig, samtidigt som den framhäver vår ideologiska bakgrund, samtalet och konflikträdslan. Samtidigt provocerar den ständigt med den lilla lutningen – precis som LUF gör. Vi är väldigt nöjda” Säger Joar Forssell

REPUBLIKANSK REVOLUTION

LUF Storstockholm vill privatisera vägarna, LUF Skåne vill behålla sexköpslagen och LUF Värmland vill tillåta hemskolning. Bland LUF:s distrikt med handlingsprogram spretar åsikterna åt alla håll. LUF Väst har länge varit distriktet som förknippats med sin starka kärlek till kungahuset och monarkin. Men under LUF Västs årsmöte i Borås bestämde man sig för att göra slut med kungen och bli för republik. Ett litet steg för liberalismen, ett stort steg för LUF Väst.

Ny förbundsstyrelse

Under kongressen valdes följande personer till förbundsstyrelsen inför det kommande verksamhetsåret i Liberala ungdomsförbundet:

Joar Forssell, förbundsordförande
Anna Horn, förste vice ordförande
Max Sjöberg, andre vice ordförande

Linnéa Bjärum
Simona Mohamsson
Anders Rehnberg
Christoffer Karlsson
Romina Pourmokhtari
Anders Viking Pettersson (nyval)
Amanda Kanange (nyval)
Karl Philip Nilsson (nyval)

Lär känna våra nya distriktsordföranden

- 1) Vem är du och vad brinner du för?
- 2) Vad vill du arbeta med som distriktsordförande?

Martin Forss, Norrbotten

1. En kille på 25 år, från Kiruna som jobbar inom industrin, älskar politik och politisk historia.
Är socialliberal och brinner för jämställdhetsfrågor och nya tankar om välfärdsutmaningar och ekonomiska frågor. Min liberalism grundar sig i att frihet och valfrihet ska göra oss till den vi vill vara utan att stå i vägen för andra.

2. Jag vill visa på behovet av liberaliserade saker som drabbar unga i form av näthat, kroppshets, mobbning mm. Saker som för mig står i bjärt kontrast till liberalismens idé om varje människas rätt att få vara som man vill. Där tror jag att liberalismen kan göra skillnad

Martin Forss, Norrbotten

1. En kille på 25 år, från Kiruna som jobbar inom industrin, älskar politik och politisk historia.
Är socialliberal och brinner för jämställdhetsfrågor och nya tankar om välfärdsutmaningar och ekonomiska frågor. Min liberalism grundar sig i att frihet och valfrihet ska göra oss till den vi vill vara utan att stå i vägen för andra.

2. Jag vill visa på behovet av liberaliserade saker som drabbar unga i form av näthat, kroppshets, mobbning mm. Saker som för mig står i bjärt kontrast till liberalismens idé om varje människas rätt att få vara som man vill. Där tror jag att liberalismen kan göra skillnad

Ny förbundssekreterare

2012 gick jag med i LUF. Jag var då 20 år gammal. Jag hade länge varit politiskt intresserad men sympatiserade mer med vänstertanken. Jag pratade mycket politik på jobbet och efter många långa och trägna diskussioner med min liberala kollega bytte jag, efter ett halvår, ståndpunkt och gick med i LUF. Liberalismen har sedan dess varit, och är såklart fortfarande, min ideologi.

Efter att jag tog studenten från samhällsprogrammet på den engelskspråkiga gymnasieskolan IHGR i Göteborg började jag jobba för Sveriges Elevkårer. Där arbetade jag i två år och blev parallellt med detta aktiv i LUF. I västdistriktet var jag som bäst ordförande för LUF Storgöteborg men skulle komma att göra större insatser senare. De här åren lärde jag mig dock mycket om LUF och skapade mig en bred kunskapsbas om ideella organisationer via mitt jobb.

Hösten 2013 började jag läsa Politics kandidatprogram i Uppsala vilket innebar en flytt norrut. Mitt första studieår förflöt problemfritt och förutom engagemang i programföreningen blev jag också aktiv vid Göteborgs Nation.

När valet 2014 stod för dörren fick jag ett samtal från Västdistriktet. Jag blev erbjudanden jobbet att som biträdande distriktschef vara med och leda LUF Väst igenom valet. Ett erbjudande som lät alldeles för roligt för att avstå. Arbetet där gav mig en chans att lära mig ännu mer om LUF och praktiskt politiskt arbete, något som jag nu har stor nytta av.

Hösten 2017 tog jag kandidatexamen från Uppsala Universitet. Jag var antagen till masterprogrammet i statskunskap vid UU och arbetade halvtid som forskarassistent när jag fick ett samtal ifrån Joar Forssell. ”Jag ringer för att erbjuda dig jobbet som förbundssekreterare för LUF.” Hur kunde jag tacka nej?

Namn: Elias Collin
Ålder: 25
Hemdistrikt: Väst
Utbildning: Pol Kand i statskunskap från UU
Politiska intresseområden: Skol- och bostadspolitik
Favoritband: Queen och Pink Floyd
Favoritöl: Guinness eller Smithwick's
Gjort tidigare i LUF: Ordförande för LUF Storgöteborg, biträdande distriktschef i valet 2014 samt två år i valberedningen (2015–2017)

Hur når Nördarnas riksförbundet den "vanlige" ungdomen?

”Det viktiga är inte varifrån du kommer, utan vart du är på väg”. Liberala ungdomsförbundet präglas i en mening av mångfald. Vi är människor av olika könsidentiteter, sexuella läggningar och härkomst. Det viktiga är inte varifrån vi kommer.

Ur en annan synvinkel präglas förbundet inte av mångfald. De som stannar i LUF en längre tid är i regel ungdomar vars övriga liv präglas av ambitioner och tydliga mål. Ofta är LUF-aktiva högpresterande i skolan. Vi är alla ”på väg”. För förbundet är det naturligtvis en enorm tillgång med en sådan medlemskår. Det är också förstäeligt att den typen av människor lockas av liberalismens krav på fria val och eget ansvar. Dessvärre riskerar vi att gå miste om ett för oss viktigt perspektiv i våra politiska och väljarstrategiska analyser: Den vanlige ungdomens.

Det är förstas dumt att skala bort det som utmärker oss. Självklart ska inte LUF bli som alla andra. Vi ska vara en kunskapsklubb. Nördarnas riksförbundet, om man så vill.

På kongressen i Borås slogs jag ändå av en tanke: Vi talar gärna om att liberalismen egentligen finns till för de svaga i samhället. Flera av oss har säkert sagt någon gång att ”jag talar för dem som inte kan” eller i en demonstration ”gått för dem som inte längre går”. Internationell solidaritet och möjliggörandet av klassresor är tydliga delar av den liberala identiteten. Vi måste landa i att LUF är underrepresenterade bland den vanlige ungdomen. Vi är också underrepresenterade bland de samhällsgrupper vi kanske slåss mest för; De hårdast utsatta. De som inte kan eller vågar uttrycka sin åsikt, vad hade de sagt om de kunnat eller vågat? Det är lätt att göra anspråk på att vara de utsattas röst. Det är svårare att veta vad man i den rollen ska säga.

Detta är i grunden ingen kritik. Vår nya logga – jag tänker på pratbubblan – är ett uttryck för att vi vill vara ett diskuterande ungdomsförbundet. Troligtvis är få platser så öppna för olika åsikter som en LUF-kongress. Jag tycker dock det är viktigt att påminna sig om att vi är ganska speciella, vi som engagerar oss i Liberala ungdomsförbundet. Vi sitter sena kvällar och skriver motioner. Vi lägger en långhelg i augusti på intensiva debatter om monarki och flygskatt. Vi sjukanmäler oss från vår egen skola för att kampanja på en annan. Få ungdomar gör det. Glappet mellan oss och de vi försöker värva är ofta ganska stort.

Vi lägger en långhelg i augusti på intensiva debatter om monarki och flygskatt. Vi sjukanmäler oss från vår egen skola för att kampanja på en annan. Få ungdomar gör det. Glappet mellan oss och de vi försöker värva är ofta ganska stort.

Med det sagt: Det finns mycket att imponeras av under en LUF-kongress. Jag hänfördes särskilt av de unga supertalanger som ryms inom förbundet. För att göra en liknelse med en fjällsemester: Jag är inte en duktig skidåkare men jag är inte en nybörjare heller. För mig kändes kongressen lite som alla gånger man blivit omåkt av betydligt yngre, och betydligt skickligare, störtloppsfantaster. Faktum är att varje medlem som ställde sig i talarstolen för första gången tog ett stort och modigt steg. Applåd!

Kongresser innehåller mycket fint. Människor som hittar hem. Gratis påfyllning av kaffe efter de första femtio kronorna. Läskiga förbundsstyrelsepampar som plötsligt är ens lunchsällskap, och så småningom kanske också ens vänner. Helgen i Borås var Beethoven, EU-mannen och tokjubel till ”Talk to the invisible hand”. För den vars politiska engagemang också består av Länsförbunds-möten i Flen och Skatteverket-blanketter var kongressen nödvändig påfyllning.

Jag är övertygad: Fler borde upptäcka den magi som utspelar sig i en skolaula, någon helg varje år i augusti. Fler borde upptäcka Liberala ungdomsförbundet. Därför blir frågan: Hur kan Nördarnas riksförbundet nå också den ”vanlige” ungdomen? Jag har inte svaret, men jag tror att vi borde försöka söka efter det.

Drömmen som gick i kras

TEXT: ANDERS VIKING PETERSSON

Det är natten mot onsdagen den 9 november 2016. Förtvivlan är enorm. Jag sitter i bilen på väg hem efter valvakan där vi följt det amerikanska presidentvalet och den så viktiga delstaten Florida har gått till Donald Trump. Det är över. Donald Trump blir USA:s nästa president. Jag tillhör den sällsynta grupp som var mer ledsen över Hillary Clintons förlust än Donald Trumps vinst. Den duktiga flickan som genom hela sitt liv ihärdigt arbetat för att skapa en bättre tillvaro skulle inte bli ledare för den fria världen. Hon om någon förtjänade det. Nästan ett år senare den 15 september meddelar Birgitta Ohlsson att hon ger upp striden om partiledare för Liberalerna och lämnar politiken. Känslorna kommer tillbaka.

Vad var det som hände, vad händer nu och vad behövs göras? Jag ska utifrån mitt perspektiv analysera vad som gick fel och hur vi ska fortsätta. Det finns dem som anser att det är dags att gå vidare. Men situationen som uppstått är så pass allvarlig att den måste bearbetas och analyseras. Jag är långt ifrån opartisk, men det gör inte saken mindre relevant. Det är många med mig som efter denna period känner sig vilsna och inte längre vet vad de har för syfte eller framtid i partiet.

Den stora frågan har varit när - inte om Birgitta Ohlsson skulle bli partiledare. Hon har ställts inför frågan flertal gånger från journalister om hon kunde tänka sig att bli nästa partiledare vilket hon varje gång har svarat undvikande på. Birgitta har en aura som en amerikansk toppolitiker. Vid varje möte känner man sig som den viktigaste personen i rummet. Hon är ödmjuk, nyfiken och mer intresserad av den hon pratar med än att prata om sig själv. Hon har alltid varit en outsider. Redan som förbundsordförande för Liberala ungdomsförbundet stack hon ut som vegan och feminist i kombination med att hon var för fri handel och ett svenskt NATO-medlemskap.

Hon slutade inte att sticka ut när hon fortsatte sin politiska resa från förbundsordförande i LUF till att bli riksdagsledamot för Folkpartiet. Under debatten om FRA-lagen 2008 fanns inte bara en konflikt inom den allmänna opinionen, utan även inom Folkpartiet. Birgitta Ohlsson var starkt kritisk mot att partiets linje i frågan var att rösta ja till FRA-lagen. Under voteringen valde hon att lägga ner sin röst, vilket hon i efterhand ångrar och att hon skulle ha röstat nej.

Några månader senare skulle det uppstå ytterligare två händelser som till slut var droppen som fick bägaren att rinna över för partitoppen. I september 2016 gick Liberalerna ut och krävde stopp för nyetableringen av religiösa friskolor. I samma veva öppnade Jan Björklund upp för att bjuda in Sverigedemokraterna till blocköverskridande samtal. Birgitta Ohlsson gick ut och kritiserade båda utspelen i media. Det resulterade i att landstingsrådet Anna Starbrink och riksdagsledamoten Tina Acketoft krävde Birgitta Ohlssons avgång från partiledningen. Under en hel dag höll riksdagsgruppen ett möte inför stängda dörrar angående Birgitta Ohlssons framtid samtidigt som media förde live-bevakning under hela dagen. Med Birgittas principfasthet och personliga integritet har hon fått ett stort antal beundrare, men även motståndare.

Jag vet inte om någon såg det hända. Uppsala och Örebro länsförbund var snabba med att nominera Birgitta Ohlsson till partiledare. Det var dock inte helt friktionsfritt då vissa medlemmar i länsförbundet var missnöjda med hur lite förankrat beslutet var hos medlemmarna och gräsrotterna. Beslutet var kontroversiellt. Att inte nominera sittande partiordförande visar på en splittring i partiet för omgivningen, något man helst vill undvika

Nästan lika snabba var även Liberala Kvinnor som höll ett telefonmöte efter att Birgitta Ohlsson meddelat sin kandidatur i Aktuellt. Till allas stora förvåning nominerade Liberala Kvinnors centralstyrelse Jan Björklund med röstsiffrorna 8-2.

Birgitta som är profilerad feminist och som tidigare varit ordförande för Liberala Kvinnor fick inte uppbackning av kvinnoförbundet. Liberala Kvinnor som i sina stadgar har att de ska stödja och lyfta kvinnliga företrädare i partiet hade nu gett nobben. Många lokalföreningar i LK var dock starkt kritiska till att de tagit beslutet och valde på egen hand nominera till Birgitta Ohlsson. För många utanför partiet tycktes LK:s beslut vara uppseendeväckande. Förklaringen är att Liberala Kvinnor har under Gulan Avcis ordförandeskap blivit en stark röst i frågor rörande hederskultur och integration, detta med konsekvensen att LK allt mer rört sig från den mjuka socialliberalismen till en hårdare kravliberalism som står Jan Björklund närmre.

Allt mer började även tidigare partiprofiler gå ut och ta ställning. Carl B Hamilton som har för vana att komma med en åsikt som ingen har bett om gick ut och kritiserade Birgitta Ohlssons politiska bredd, enligt honom skulle hon inte funka som partiledare för att hon endast hållit på med feminism och HBTQ-frågor.

Ett ytterligare bevis att han knappast lagt något större intresse på att lyssna på vad hon säger. Tidigare partiledaren Maria Leissner gick däremot ut och backade Birgitta Ohlsson. En del Birgittaliberaler har sen länge redan lämnat för man känt att partiet går i fel riktning. Bland dem finner vi tidigare ordförande för LUF och Liberala Studenter, Linda Nordlund och Hanna Håkansson.

När Liberalerna i Väst nominerade Björklund var det en mindre överraskning. Han är själv från Västergötland och har sina närmsta kollegor på toppositionerna i förbundet. Samma gäller Skåne som utmärks för att vara det mest kravliberala förbundet i hela partiet med Torkild Strandberg från Landskrona som den starkaste profilen. Den stora striden skulle därför bli i Stockholm. Detta länsförbund nominerade Jan Björklund till partiledare redan 2001 när Lars Leijonborg gick ökenvandring i opinionssiffrorna. Läget såg då ungefär lika ut för Björklund, men han gick aldrig så långt som Birgitta Ohlsson och offentliggjorde sin kandidatur till partiledare. Vindarna hade vänt sen dess i Stockholm, Birgitta Ohlsson vann provvalet till riksdagen 2014 och fick flest personkryss i valet. Detta hade förklarats med tur och tillfälligheter av personer som inte kunde acceptera att Jan Björklund inte längre var partiets populäraste kandidat.

Lokalföreningarna i Stockholms län höll nomineringsmöten var för sig som länsförbundets styrelse skulle använda som underlag för kommande beslut.

Lokalföreningarna i Stockholms län höll nomineringsmöten var för sig som länsförbundets styrelse skulle använda som underlag för kommande beslut. Birgitta vann en klar seger med flest nomineringar som utgjorde 50% av medlemsunderlaget mot Jan Björklunds 30%, men detta ansågs vara alldeles för jämnt för stockholmarna i länsförbundets styrelse att kunna ta ett beslut och valde därför att inte nominera någon. Vad vi fick se var hur partiets toppskikt var beredda att gå emot sina egna medlemmar för att stödja Jan Björklund. För det var inte bara hans position som stod på spel, utan även deras egna. De fanns de länsförbund som inte vekte sig när partiorganisationen hade ringt runt till länsförbundsordförandena för att be dem flytta fram sina nomineringsmöten för att få en snabb process.

Ett av dem var mitt eget länsförbund Värmland. Vi saknar sen valet 2014 riksdagsledamot och har inte haft en ledamot i partistyrelsen sen 90-talet (om man räknar bort Nina Larsson som var adjungerad som partisekreterare). Ingen i länsförbundet utgör en del av partiets toppskikt och därför kunde processen vara öppen och transparent. I Östergötland hade länsförbundet valt att hålla ett primärval. En av sakerna Birgitta Ohlsson önskade när hon meddelade sin kandidatur i Aktuellt var att det skulle hållas en rådgivande medlemsomröstning om partiledarskapet. Birgitta hoppades därmed att gräsrotterna skulle övervinna partietablissemang och ge henne en fördel och starkare förankring som partiledare.

Valberedningen valde däremot med hänvisning till stadgarna att processen skulle gå till som vanligt.

I Värmland tycktes det först som en enkel uppgift att få Värmland att nominera Birgitta Ohlsson. Jag visste flera personer i styrelsen som väntat på den dagen Birgitta skulle bli partiledare, och nu kom tillfället de väntat på så länge. Men jag borde förstått redan första veckan vad som väntade oss. Efter att jag uttalat mitt och LUF Värmlands fulla stöd för Birgitta Ohlsson i lokalmedia möttes jag inte av samma entusiasm hos Liberalerna i Karlstad. Det hör inte till vanligheterna att de jublar när jag gjort ett uttalande då det hänt att jag uttalat stöd för LUF Storstockholms kontroversiella beslut eller att legalisera cannabis. Men denna gång var de mer illa då det rörde partiet. Jag blev kallad storförrädaren och flera äldre gubbar muttrade om att de skulle lämna ifall Birgitta blev partiledare. Det här gjorde mig i och för sig mer entusiastisk för att få Birgitta att bli partiledare.

Vad jag inte insåg var att jag faktiskt satt med de egentliga gräsrotterna. Värmland är ett av de större förbunden i partiet, men har ett stort medlemstapp varje år. Ur detta kan man tyda att Värmland består av en medlemskår med många äldre medlemmar med varierande aktivitet.

De sitter inte nödvändigtvis på något förtroendeuppdrag, men går på sociala aktiviteter och gillar att umgås med andra partister. Det är dessa som senare skulle gå på nomineringsmötena och vädra sina åsikter. Birgitta Ohlsson hade väckt gräsrotterna, men inte de hon hade hoppats på.

Under en hel dag hade Birgitta blivit förnedrad när partiledningen ställt henne mot väggen medan hela journalistkåren väntade utanför på vad som skulle hända. «

Jag förstod inte hur folk kunde kritisera någon på den punkten när de inte har en aning om hur personer i partitoppen har behandlat henne. Det verkade inte understå dem att minnas eller ta reda på vad som hände ifjol när Birgitta stått upp för att Liberalerna inte skulle bjuda in Sverigedemokraterna till samtal som Jan Björklund öppnat för eller stått upp för landsmötets beslut att tillåta etableringen av religiösa friskolor. Under en hel dag hade Birgitta blivit förnedrad när partiledningen ställt henne mot väggen medan hela journalistkåren väntade utanför på vad som skulle hända. Gör man så mot en kollega? Det kunde de inte svara på, jag undrar ens om de lyssnade på mig överhuvudtaget. För det var så jag kände. Jag talade för döva öron när jag förklarade att vi ligger under vårt näst sämsta valresultat någonsin i opinionsundersökningarna och att alla värmlänningar som aspirerar på att kandidera riksdagen lika gärna kunde lägga ner sin kandidatur då vi med dagens siffror aldrig kommer få tillbaka ett riksdagsmandat. Jan Björklund hade inte besökt oss under valrörelsen, han hade inte heller besökt oss på över två år

Birgitta däremot besöker oss minst en gång varje år, skriver i Karlstad-tidningen och håller ständig kontakt med våra företrädare. Om vi inte var värda Jan Björklunds tid, så var han inte värd vår avslutade jag. Mötet valde med stark övervikt att ge styrelsen i beslut att nominera Jan Björklund, och så blev fallet. Jag har aldrig i mitt liv skäms över att vara liberal eller värmlänning, men just då skämdes jag över att vara en liberal värmlänning.

Trenden syntes tydligt i övriga länsförbund med. De fanns många gräsrotter som entusiastiskt stöttade Birgitta, men det fanns även minst lika många gräsrotter som stöttade Björklund. I Birgittas hemdistrikt Östergötland som haft den mest öppna processen förlorade hon med betydande marginal. Den medlemsomröstning som tidigare önskats av Birgittasidan hade nog inte varit till så stor fördel som man trott. När Birgitta gick ut och utmanade Jan Björklund kom en del tillbaka, men också en hel del nya. Dessa saknade dock rösträtt vid provval eller inte hade positioner där besluten togs. Varför Birgitta inte lyckades vinna beror både på ett toppskikt som motarbetat henne som samverkade med ett lägre skikt på gräsrotsnivå som var mer traditionella och ville behålla Jan Björklund.

Förnyelsen som partiet pratat om så länge men sällan visat sig måste fördjupas. «

Birgittasupportarna var entusiastiska, men antagligen inte fler. Men det finns en aspekt man inte kan undvika att tala om. Hillary Clinton brukar förklara det som att det är okej för kvinnor att få makt, men inte att söka den.

När hon hade arbetat som utrikesminister i Barack Obamas kabinett var hon uppskattad av både demokrater och republikaner. Men när hon några år senare sökte stöd för att bli president var vände sig många och blev kritiska. På samma sätt har Birgitta Ohlsson bemötts. Det kommer en dag när duktiga flickor får sin revansch.

Frågan är vem eller vilka som kommer vara Liberalernas förnyare i framtiden. En av de allra viktigaste förnyarna i partiet är Christina Örnebjär. Hon företräder en modern liberalism som står nära LUF, ett av hennes förslag som hon har varit med och tagit fram tillsammans med socialpolitiska arbetsgruppen är skademinimeringsprincipen.

. Om den skulle gå igenom på landsmötet innebär det att Liberalerna vill avkriminalisera att ha droger i blodomloppet, precis i linje med vad Joar Forssell skrev på DN debatt (25/3). Örnebjär kom in i riksdagen 2015 när Johan Pehrson valde att lämna riksdagen för näringslivet.

Nu vill han efter mindre än 3 år göra comeback. Johan Pehrson tillhör de allra kravliberalaste personerna i partiet.

När han var gruppleadare krävde LUF krävde hans avgång när han ville drogtesta ungdomar i skolan utan föräldrarnas tillåtelse. Utan Birgitta Ohlsson och med Johan Pehrson i riksdagen istället för Christina Örnebjär skulle det innebära att partiet drar sig bort från ungdomsförbundet.

Man kan ställa sig frågan varför Jan Björklund väljer att stanna kvar. Efter 10 år av fallande opinionssiffror torde man tycka att han gjort sitt och bör bytas ut som kan förnya partiet och förmedla ut ett nytt budskap. Men det kommer även en tid efter Jan Björklund, frågan är då vem som ska ta över. Eftersom alla har sett Birgitta Ohlsson som den främsta kandidaten uppstår ett tomrum.

För LUFs del försvinner en person som stått förbundet nära och drivit många av våra viktigaste frågor. LUF skiljer sig på många punkter ifrån andra ungdomsförbund när det gäller kultur och förhållande till moderpartiet. Mycket beror på att LUF har tagit uppgiften att vara ideologiskt drivande på fullaste allvar, så pass att det finns en slags hatkärlek till partiet som ibland är problematisk. LUF är frihetliga liberaler, Liberalerna är kravliberaler. Detta har som påföljd att många luffare har en sval relation till partiet eller ingen alls.

Självfallet finns det undantag i både LUF och partiet. Från partiets håll har det just varit Birgitta Ohlsson som varit den frihetliga rösten och fungerat som en bro mellan ungdomsförbundet och partiet. När denna bro nu försvinner kommer vi stå inför en situation där klyftan kan öka och därmed ännu försvåra samarbetet mellan ungdomsförbund och moderparti.

Förnyelsen som partiet pratat om så länge men sällan visat sig måste fördjupas. Liberalerna måste våga att släppa fram fler yngre personer och lyssna på fler idéer. Jan Björklund brukar säga att LUF ligger 15 år före partiet, varför inte lyssna?

I den kommande valrörelsen kommer LUF vara de främsta kampanjarbetarna och den viktigaste resursen för partiet. Men denna gång kommer vi inte stå med skyltar där Birgitta Ohlsson pryds med texten "Feminism utan socialism". Många tog steget in i LUF på grund av henne.

Vi är många som har mycket att tacka henne för. Hennes arbete för feminism, demokrati och mänskliga rättigheter måste försätta drivas. Det är därför viktigt att vi i LUF fortsätter att sprida hennes arv vidare.

Hur vi uppnår våra drömmar

Text: Saga Bowalius

”Happy families are all alike; every unhappy family is unhappy in its own way”.

Den heter Anna Kareninas princip och menar att varje framgångsrikt fall har lyckats undvika alla de faktorer som leder till misslyckande. Därav är varje framgångsrikt fall likadant, medan det finns en miljon faktorer som kan skilja de mindre lyckade fallen åt.

Att vara politiskt aktiv är nog alltid svårt. Själva poängen är ju rätt svår: du vill förändra världen. Det går inte hur lätt som helst. Dessutom är den smala, snåriga, slingrande vägen dit kantad av känslor, åsikter, falangstider, snabba vändningar och ett mediasamhälle som bevakar varje steg. Lägg då till i ekvationen att du befinner dig i ungdomen, som för de flesta är livets svåraste tid bara i sig. Det är skolan, livsvalen, kärleken, de sociala medierna, självförtroendet och hela den där ”vem är jag”-härvan.

Anna Kareninas princip har då i alla fall rätt på en punkt: det finns väldigt många sätt för ungdomars politiska engagemang att misslyckas.

Trots det är politiken för många av oss

den allra starkaste (lagliga) drogen. Sällan pumpar blodet så mycket som i en politisk debatt, oavsett om det är i kongressens talarstol, på twitter eller med en klasskamrat.

Sällan utvecklas man så mycket som när man stiger ur sin komfort zone och går från att vara den tysta eleven på första raden i klassrummet, till att vara den som skriker ut sina åsikter på debattsidor. I den rasande takt som utvecklingen sker i LUF, och med den enorma dosen inspiration man får på vägen, är känslan att kunna förändra världen ständigt närvarande.

Trots att det finns en miljon sätt för politiskt engagemang i ungdomen att gå fel är politiskt engagemang ändå en självklarhet för oss i LUF.

Varför? För att LUF bygger drömmar. Men trots att Liberala ungdomsförbundet nästan alltid är en drömmande, lycklig familj som helhet finns det alltid ett flertal mindre lyckliga individer inom den. När personstrider tär på vänskaper, när valrörelser stressar upp redan sköra psyken och när nätrollen får nys om att du är en tolerant internationalist – då känns det

Men tänk om vi LUF:are hade varit lika duktiga på att kombinera magkänsla och intellekt när det gäller den egna hälsan som vi är när det kommer till politik?

ibland som att LUF-engagemanget knaprar sönder drömmarna till smulor. Jag tror Anna Kareninas teori har fel – det finns långt ifrån ett enda sätt att nå framgång.

Alla är vi olika, och behöver olika saker för att nå olika mål. Den som tror något annat är nog alldeles säkert sosse. Men däremot tror jag att det bara finns ett enda sätt att nå dit, och att vi LUF:are redan är så visa att vi sitter inne på svaret, bara att vi glömt bort det själva.

Jag vill slänga ut en hypotes, som kanske är en av de få teorier som fortfarande kan betraktas som kontroversiell i LUF, nämligen att Liberala ungdomsförbundet är för kollektivistiskt. Vi är inte individualistiska nog för vårt eget bästa – hade vi varit lite mer individualistiska hade vi nämligen värderat vårt eget välmående högre. För LUF är en bubbla. Det är en väldigt, väldigt viktig bubbla. Det är en bubbla att fly in i när världen utanför är för främlingsfientlig, för sossig eller för faktaresistent. Det är en bubbla där vi lär oss om politik, om oss själva, och om hur man drömmer utan gränser. Men i även de

bästa av bubblor uppkommer grupptänk där människor rycks med av idéer utan att granska innehållet nära nog utifrån ett individperspektiv.

Rent politiskt är vi redan duktiga på detta. Men tänk om vi LUF:are hade varit lika duktiga på att kombinera magkänsla och intellekt när det gäller den egna hälsan som vi är när det kommer till politik? Om vi vred och vände lika mycket på varje ansvarstagande och uppgift som vi gör på varje ståndpunkt och argument? Om vi hade må bra-kompasser lika starka som våra ideologiska vägvisare?

Vi faller nämligen för precis det vi anklagar vänstern för: den där idén om att vi tillsammans kan göra något stort. Och visst är det så – visst kan vi tillsammans åstadkomma underverk – men aldrig, aldrig någonsin får vi glömma bort att vi är egna individer, och att det är vi själva som är prioriteten i våra egna liv. Om vi bara minns det, då finns det nog en miljon sätt för oss att uppnå våra drömmar.

Drömmen om fri migration

- och så lite om Löntagarfonderna 2.0, nattväktarstaten och straff på felaktig källsortering.

TEXT: HANNES RUDSÄTER

De finns, som inte drömmer om fri migration. Märkligt nog är de ganska många. Men rörlighet är bra. Och att tillåta sig att drömma är kanske viktigast av allt.

Det finns många argument för migration. Mitt eget liv innehåller två:

1. Att resa kan vara trevligt, lärorikt och kul
2. När människor reser utbyter de idéer, kunskap och erfarenheter med varandra

De senaste åren har jag fått vara med om några otroliga upplevelser: Vandrat i Himalaya, dykt bland Borneos barriärer och varit på meteravstånd från lejon på Tanzanias savann (argument 1). Under resorna har jag träffat på människor som intresserat mig. Dipak, som var vår guide under vandringen i Himalaya, berättade sin historia om att växa upp bland de nepalesiska bergen. Tack vare honom kan jag i dag betydligt mer om Nepal än tidigare, och har dessutom börjat anamma ett mer optimistiskt förhållningssätt till livet (argument 2).

De positiva egna erfarenheter jag har av migration kan tyckas vara viktiga nog. Samtidigt bär andra människor på

upplevelser som ger långt mycket starkare argument. Jag – och många med mig – har njutit av rörelsefriheten, men aldrig de facto behövt den. För den som lever i krig eller svält kan den däremot vara livsnödvändig.

Jag tror egentligen inte att Liberal ungdom är tidskriften i vilken jag måste förklara det positiva med migration. Vi är nog redan överens om den saken. Men varför fri migration? Det är väl ändå orealistiskt? Kanske. Även om vi lever i en annan värld i dag, är det av intresse att nämna att Sverige haft fri migration förr. 1860 anslöt sig Sverige till den internationella principen om fritt folkutbyte. Fram till första världskrigets utbrott 1914 var det sedan fritt fram för utlänningar att bosätta sig, arbeta och leva i landet.

Dessutom: Den som letar efter synonymer till ”dröm” finner snart att några sådana är ”vision”, ”utopi” och ”önskedröm”. Enligt www.synonymer.se är motsatsordet ”verklighet”. Poängen med drömmar är nämligen att de inte är sanna (än), för varför fantisera om det realistiska? Att drömma realistiskt är liksom en självmotsägelse. Den som inte siktar mot det överkliga, når sällan längre än det redan verkliga. Allt som ännu inte inträffat är ju överkligt. Nina Åkestam skrev i Metro 2015:

”Faktum är att det är helt orealistiskt att bli bäst i världen på fotboll, att väljas till president, att vinna Nobelpris, att försörja sig som rockstjärna. Ändå är det hundratals, tusentals, människor som kan ligga på sin dödsbädd och tänka att ja, allt kanske inte blev precis som jag trodde, men jag var i alla fall statsminister.”

Fler drömmar i politiken, tack!

Det är klart att realism behövs. Om man är just statsminister är det säkert jättesvårt att enbart lyssna till sin visionära ådra. Titt som tätt kommer detaljfrågor där en ideologisk aspekt är svår att se; Till exempel har vi i min egen kommun på sistone funderat mycket över vad som är liberalt i den heta avloppsledningsdebatten.

Jag tror hur som helst att dagens politiker redan känner till det där med pragmatism ganska väl; Det är istället vikten av ideologi och drömmeri som måste betonas. För visst vore det väl roligare om de etablerade partierna vågade sticka ut lite mer? Om Stefan Löfven lanserade Löntagarfonderna 2.0 inför

nästa valrörelse, Anna Kinberg Batra implementerade begreppet ”nattväktarstat” i sin vokabulär eller om Gustav Fridolin föreslog att man ska straffbelägga felaktig källsortering? Jag tänker att det var så en gång, när människor som kallades verklighetsfrånvända ville ha demokrati, eller när Per Albin föreställde sig folkhemmet.

Att visionera är inget nytt i svensk politik – många av de där gamla drömmarna har tvärtom blivit verklighet. Nu behöver politiken nya drömmar. För oss liberaler är en sådan fri migration. I grunden tror vi på rörlighet, och visa av historien vet vi att det orimliga en dag kan vara det mest naturliga i världen. Att tillåta sig att drömma är viktigast av allt!

Entreprenörer som med en oprövade vingar tar upp fighten med stora väletablerade företag och förändrar hela marknader är hjältar. «

Krönika: Joar Forssell

Liberalismen är en ideologi där framtidstron och framtidshoppet är i centrum. Det här numret handlar om drömmar, det också en viktig del av att vara politiskt aktiv och faktiskt en del av att vara människa. Drömmen är en otroligt stark kraft och att människor fortsätter att drömma är avgörande för all utveckling.

Det är ofta drömmar som får entreprenören att våga riskera tid och kapital och bryta ny mark eller utmana gamla marknader. Det är drömmar som får människor att kämpa att fortsatt orka kämpa även när de möter riktigt hårt motstånd eller till och med riskerar sina liv och hälsa. Det är drömmen om en friare värld som får oss i Liberala ungdomsförbundet att engagera oss och tillsammans kämpa både höga skatter och sociala klyftor.

När jag första gången blev medlem och sen engagerade mig i Liberala ungdomsförbundet var det på grund av en dröm. Jag hade under en resa sett hur frihandel och fri rörlighet lyft människor ur fattigdom och skapat välstånd. Samtidigt fanns det då, och kanske ännu mer nu, människor och politiker som hellre ville sluta Sverige från resten av världen.

Jag drömde och drömmer fortfarande om en friare värld, LUF är medlet för att nå dit.

Men det är inte bara stora drömmar och stora händelser som är viktiga eller som förändra. Faktum är att det ofta är drömmar i det lilla som driver Sverige och världen framåt. Många unga har en enkel dröm om att hitta en egen bostad och få börja bygga det egna livet. I det stora är det litet men i det lilla betyder det otroligt mycket. Den typen av drömmar kan driva människor att studera, att jobba hårt och att våga utmana befintliga strukturer.

Entreprenörer som med en oprövade vingar tar upp fighten med stora väletablerade företag och förändrar hela marknader är hjältar. Det är den typen av företagsamma människor med drömmar som driver både ekonomin men kanske framförallt samhället framför sig. Tyvärr har inte alla möjligheten att följa sina drömmar på det viset.

Runt om i världen finns en massa människor som kanske inte ens orkar att drömma. Den som lever i en mardröm, liten eller stor, har svårt att känna framtidstro eller att drömma om något större.

Det gäller både den som lever i fattigdom eller under förtryck men kan också gälla den som bor på en bruksort där bruket lagt ner eller i en utsatt förort där våldet eskalerar och arbetslösheten breder ut sig. Vi som har det bra. Vi som har mat på bordet, varma säkra sängar att sova i och ett jobb eller en utbildning att gå till på morgonen. Vi har ett stort ansvar att drömma om och agera för dessa utsatta personers frihet när de själva inte orkar.

Du som läser den här texten är förmodligen redan medlem i Liberala ungdomsförbundet men det är inte säkert att du är aktiv. Skälet till att jag varit det i snart tio år och till att jag fortfarande brinner för det här förbundet är just den dröm som från början fick mig att gå med.

Det är drömmen om en fri värld, om att alla människor ska få leva det liv vi själva valt, om ett samhälle byggt på meritokrati. Fortsätt drömma och om du kan, gör något för den som inte orkar eller kan drömma. Att engagera sig för frihet kan vara att väcka någon ur en mardröm.

Finland 100 år

Text: Christoffer Ingo, förbundsordförande Svensk Ungdom

Att som finlandssvensk bli tillfrågad av att få skriva om Finlands 100-årsfirande och vår finländska identitet är förstås en ära och jag tackade förstås ja med en gång. Och att vi nu i år får fira vår 100 åriga självständighet är något som vi absolut inte tar för givet, utan något som vi allihopa är väldigt stolta över. Men jag vill börja med att backa bandet, jag backar bandet så långt som till tiden då vi ännu hörde till Sverige, till det tidiga 1800-talet. Tänker att det är bra att här berätta att Finland hörde till Sverige längre än vad Skåne ännu har gjort.

I och med vår långa gemensamma historia tillsammans med Sverige, är vi ännu idag många så kallade Finlandssvenskar, inte Sverigefinnar för det är en annan sak, som ännu idag bor och lever som finländare, men på svenska i Finland.

För det tackar jag er. Tyvärr tog vårt förhållande med Sverige slut i det finska kriget 1908 vid slaget i Oravais, i Österbotten. För att inte göra den här artikeln till en lång historielektion vilket jag inser är smått omöjligt, tänker jag inte berätta om så mycket som hände under våra

dryga 100 år som finnar i Ryssland. Men en sak var säker, några ryssar ville mitt folk inte vara.

I och med tsar Nikolai II:s abdikering 1917 gavs ett tillfälle för Storfurstendömet Finland att bryta sig loss från Ryssland och grunda vår Republik Finland. Man kan säga att det efterföljande inbördeskriget som kostade ca 37 000 liv och drog ut i ca ett halvår är den enda gången vårt land inte varit enigt.

Det kan låta förvånande hur jag som liberal politiker med sannfinländska populisterna i regeringen kan säga så, inte är vi väl alltid eniga? Nej förstås inte, men om det är något som alla finländare sedan inbördeskriget varit överens om, så är det att vår frihet, vår självständighet och vårt fosterland ska försvaras och det har vi också alltid gjort. Därav kan det i nordiska samband ibland i våra öron låta fänigt hur diskussioner om allmän värnplikt kan skapa sådan debatt, eftersom det för oss är självklart att man står upp och försvarar det viktigaste man har, friheten.

Min farfar som dog då jag var sju år hann lära mig mycket. Jag kommer aldrig glömma blicken jag fick av honom då jag som liten pojke första gången sprang till honom med ett leksaksgevär och pangade runt och lekte krig, några leksaksvapen och lekar om krig ville han inte veta av. Farfar var 19 år då han blev kallad till fronten 1941, och i tre års tid försvarade han Karelska näset i Granatkastarkompaniet tills han 1944 skadades med en kula i låret och fick följa med krigets slut från sjuksängen hemma i Korsholm. Orsaken att jag tar upp min farfar är för att han och hans frontkamrater är de som har skapat det Finland jag idag kan älska och vara stolt över. Efter andra världskriget fick vi behålla vår frihet, men friheten var dyrköpt.

Förlorade bröder, förlorade landområden, sönderbombade fabriker och städer var vad som väntade min farfar och hans frontkamrater efter krigets slut. Finland blödde, att betala krigsskadeståndet till Sovjetunionen och att bygga upp Finland igen skulle ta tid. Dessutom fick krigsveteranerna göra det helt och hållet utan tack, inget tack för friheten och inget

tack för det hårda arbetet efter kriget. Fram till slutet på 1980-talet då Sovjetunionen såg ut att börja tappa mark vågade ingen i Finland offentligt tacka våra krigsveteraner för deras hårda slit, över 40 åriga slit.

Med det sagt vill jag inte säga att mina landsmän inte skulle ha varit tacksamma över krigsveteranernas insats, men i offentligheten vågade man inte tacka veteranerna så som man efter på senare tid kunnat föra. Detta är inte hela sanning på varför vi finländare är så fosterländska men en del av den, och jag tror att en av orsakerna till att jag själv ser friheten och självständigheten som det viktigaste och finaste man kan fira är att jag vet att min farfar, min farmor och deras bröder och systrar förlorat 40 år av tack.

Hundraåringen Finland är långt ifrån färdigt, ett västerländskt modernt och öppet land blir aldrig klart utan vill ständigt bli bättre och utvecklas, det mer än gärna tillsammans med våra grannar. Välkomnar var och en svensk att den sjätte december fira vår självständighet och våra 100 år.

Posttidning B

Avsändare
Liberala Ungdomsförbundet
Hantverkargatan 25 ÖG
11221 Stockholm

talk to the invisible hand

LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET